

Tid. Nu vil jeg gerne spørge det ærede Medlem, hvorledes han vil kunne rime de to Ting sammen, at han vil lade Børnene komme ganske uforberedte og uforstaaende om den Ting ud fra Skolen til Konfirmationsforberedelse, og at han samtidig gerne kun vil have dem der i den kortest mulige Tid. Jeg vil altsaa sige, at jeg tror, at det var alt for meget forlangt, at Børnene skulde kunne tilegne sig en endog ret tarvelig Religionsundervisning i disse 5—6 Maanedere — ja, vi kunne jo gerne sige 5 Maanedere — de allerfleste Præster have dem jo kun nogle Timer et Par Dage om Ugen. Jeg tror, at det vilde være et alt for stort for ikke at sige et ublu Forlangende, at Børnene i saa kort Tid skulde være i Stand til at tilegne sig den Undervisning, man dog maatte finde ondtelig i saa Henseende. Derfor glæder det mig ogsaa særlig meget, at det ærede Medlem har taget Afstand fra disse Udtalelser, hvad der har givet sig Udtryk i, at han har stillet Underændringsforslag til Hvertallets Forslag. Men jeg vil sige til det ærede Medlem, at jeg i langt højere Grad vilde have glædet mig, hvis han havde gjort Skridtet fuldt ud og holdt sig til, hvad der er foreslaaet i selve Lovforslaget. Jeg haaber, at han for Fremtiden vil komme til at gøre Skridtet fuldt ud. Smidlertid kan jeg, som jeg allerede har omtalt, ikke være i Stand til at tiltræde disse Ændringsforslag. Jeg vil ikke paadrage mig det store Ansvar. Jeg skal ikke her tillade mig at foreholde det ærede Medlem det store Ansvar, de her ville paadrage sig — de vilde maasse finde dette uberettiget — men jeg skal kun tillade mig at foreholde mig selv dette store Ansvar. Jeg kan aldrig være med til at berøve Børnene det bedste, vi kunne give dem, og give dem det næstbedste; det bedste er ikke for godt. Vi staa i Virkeligheden her som Bærge for mange forældreløse Børn, og ikke alene for disse forældreløse Børn, men for dem, som maa savne Hjemmets Vejledning og Støtte. — Der er endvidere et andet Punkt i det samme Ændringsforslag, som jeg ogsaa kunde have lyst til at omtale med et Par Ord, det er Spørgsmaalet om Haandgerning. Det forekommer mig, at det ærede Udvalg i dette Ændringsforslag ligesom har stukket Haandgerningen for langt ud, idet de kun „saa vidt muligt“ ville medtage Haandgerning. Jeg omfatter denne Del af Almueskoleundervisningen med megen Kærlighed og Interesse. Jeg tror, at Haandgerning er et meget vigtigt Fag for Almueskolen, og for saa vidt det allerede er indført i Almueskolen, har man sporet gavnlige og gode Frugter deraf. Nu ved

jeg nok, at i selve Lovforslaget er dette Fag heller ikke kommet inden for den virkelige Kamme for Undervisningsfagene. Der er det betinget af, om vedkommende Kommune har en Lærerinde, men jeg vil dertil sige, at jeg betragter det ikke som nogen stor Udgift, om Kommunen, naar den ikke havde nogen Lærerinde til at undervise Børnene, skulde formaa en Privatlærerinde eller en anden Kvinde, der kunde være i Stand dertil, til at lede en saadan Undervisning et Par Timer et Par Dage om Ugen for de øverste Bøger; det vilde efter mit Skøn ikke være økonomisk uoverkommeligt. Derfor vilde jeg gerne have ønsket, at det ærede Udvalg havde indrømmet dette Fag en videre Plads i Lovforslaget. — Endvidere er der et Punkt i samme Ændringsforslag, som jeg ogsaa vilde ofre et Par Ord paa. Der staar: „I Skoleplanen bestemmes, om hele Undervisningstiden skal anvendes paa de nævnte Fag, eller om andre end disse (Naturkundskab, Tegning, Sløjd, kvindeligt Husgerning) tillige skulle optages; dog kunne fremmede Sprog ikke optages blandt Undervisningsfagene, medmindre, Skoledirektionen og Ministeren dertil give Samtykke.“ Navnlig denne sidste Passus ønsker jeg for mit Vedkommende ganske ubeløst. Den ærede Ordfører udtalte ved Lovforslagets første Behandling: „Jeg mener, at fremmede Sprog paa ingen Maade bør indføres i vor Almueskole.“ Jeg giver denne den ærede Ordførers Udtalelse min fuldeste Tilslutning; ogsaa jeg mener, at fremmede Sprog ikke bør indføres i vor Folkestole. Jeg mindes en Gang fra min Barndomstid en Gang, og jeg kan sige, jeg blev særlig grebet af nogle Ord, der staae i den. Der staar:

„Paa din Rigsdag, i din Skole
 Aldrig mer med Lyft du hole.“

Jeg kan sige, at det gjorde et stærkt Indtryk paa mig den Gang, og jeg har vedligeholdt dette Indtryk. Jeg staar endnu paa den samme Mening, og jeg vilde meget beklage den Dag, da et eller flere fremmede Sprog skulde komme inden for vor Folkestole og dele Raar med vort eget kære Modersmaal.

S. Madsen: Jeg erkender, at der i Udvalgets Betænkning over Skolelovsforslaget er fremkommet ikke saa ganske lidt, som har mit fulde Bifald, og som jeg vil antage kunde gøre uhyre Nytte for Folkestolen i vort Land, men der er ogsaa Ting deri, som jeg ikke er fuld tilfreds med. Det er i Betænkningen udtalt, at det gælder om at saa Skolen saaledes, at den bliver knyttet nærmere til Befolkningen, at den bliver taget